

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Faglig politik : Udsendt af SF's faglige landsudvalg i maj 1981

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1981

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[Faglig politik : Udsendt af SF's faglige landsudvalg i maj 1981](#) 3

[Faglig politik : Udsendt af SF's faglige landsudvalg i maj 1981](#) 4

[Faglig politik : Udsendt af SF's faglige landsudvalg i maj 1981](#) 5

[Faglig politik : Udsendt af SF's faglige landsudvalg i maj 1981](#) 6

5/219618

FAGLIG POLITIK

17. AUG. 1981
SMAATRYKSTAV

Udsendt af SF's faglige landsudvalg i maj 1981

270.000 mennesker er nu smidt ud fra arbejdspladserne

- men regeringen og dens borgerlige forligspartier mener stadig, det er vigtigere at skære ned fremfor at sætte arbejde igang

Selv om 270.000 mennesker nu er arbejdsløse, synes regeringen og dens borgerlige forligspartier stadig, det er vigtigere at skære ned på budgetterne fremfor at sætte arbejde igang.

De kommunale og de statslige ansættelser er blevet kraftigt beskåret.

Samtidig er op mod halvdelen af arbejderne i byggefaget uden arbejde. Der bliver kun bygget 18.000 boliger om året. Men alene i København-området mangler 40.000 mennesker en bolig. 100.000 unge er arbejdsløse, og selvom regeringen siger, at ungdomsarbejdsløsheden er et af samfundets

alvorligste problemer, bliver stadig flere unge skubbet ud. F.eks. mangler der nu 23.000 praktikpladser til EFG-lærlinge.

Lønarbejdernes realloøn falder stadig. Og sådan kan man fortsætte.

Tilskud til kapitalen

Skiftende socialdemokratiske regeringer har ikke kunnet løse lønarbejdernes problemer. I stedet er der ydet milliardtilskud til arbejdsgiverne helt uden betingelser - i håb om, at arbejdsgiverne vil bruge tilskuddene til at oprette nye jobs.

Men virkningen er udeblevet. Og tilskuddene er i et-

retsræk blevet brugt til at øge kapitalens profit, som i forvejen er alt for stor.

340.000 har haft løntab

Når der i en måned er konstateret 270.000 heltidsarbejdsløse, betyder det, at cirka 340.000 mennesker har fået udbetalt arbejdsløshedsunderstøttelse nogle dage eller uger i løbet af måneden. De 340.000 mennesker har haft et løntab, fordi de delvist har måttet leve af arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi er mange...

Derfor siger SF: - Ansæt det nødvendige antal mennesker

I de statslige og kommunale servicesystemer, så arbejdsløsheden kan nedsættes og borgerne kan tilbydes et udstændigt offentligt serviceniveau. I dag er løses forholdene på bistandskontorerne sådan, at de ansatte stides ned. Samtidig udbetales der understøttelse til mere end 700 socialrådgivere.

- Ophæv det offentlige arbejdsgang.

- Oprethold byggevotet på 90.000 boliger om året.

- Opret de nødvendige EFG-praktikpladser og genindfør lønnen på baseniveau.

SF mener også, der må sættes gang i den offentlige produktion, så der skabes meningsfulde jobs. Produktionen skal tilgodeses de samfundsmæssige behov, og behøver ikke at kunne betale sig ud fra en traditionel kapitalistisk betragtning. Der kan spares arbejdsløshedsunderstøttelse og fremmed valuta. Nærliggende produktioner vil være alternativ energi og genbrugsvirksomhed.

Lønarbejdere behøver ikke at finde sig i de miserable tilstande. Når vi står sammen, er vi mange, og så er det os, der bestemmer.

Offentligt ansatte på vej

læs side 2

Borgerlig løgn om de arbejdsløse

læs side 2

Arbejderne skal have vetoret

læs side 3

Uddannelse i arbejdstiden

læs side 3

65 procent af EFG-skolernes lærlinge mangler nu at få en praktikplads. Det viser en opgørelse, som lærlingenes og Ungarbejdernes Landsorganisation har foretaget. 23.000 lærlinge aner ikke, om de er købt eller solgt. Men regeringen vil ikke

pålægge arbejdsgiverne at oprette det nødvendige antal praktikpladser. Den nøjes med at henstille til arbejdsgiverne.

Læs mere om lærlingenes situation på bagsiden

OFFENTLIGT ANSATTE:

Lønnen skal være resultat af egen mobilisering og kamp

- og de tjenestemandsansatte skal sikres strejkeretten

Spontane arbejdsnedlæggelser blandt sygeplejersker, mødeagenter, uansetliggivers og lærere. Det har vi været vidne til de sidste år, og ind snar de sidste år har der været en positiv udvikling i retning af en politisering og faglig bevidsthed blandt de offentligt ansatte.

Det er heller ikke tillige set, at så mange offentligt ansatte - som i år - har forsøgt at koordinere kamp og strategi op til overenskomstforhandlingerne.

Vi har set, at de offentligt ansatte har samarbejdet med de mere positive fagforeninger for at få opbygget tillidsmøder. Og det er vigtigt, hvis det skal lykkes at skabe et effektivt samarbejde med den socialdemokratiske nedskæringspolitik.

Strejkeret

Også under disse overenskomstforhandlinger er de offentligt ansatte blevet beskyldt for at sætte på de forberedelser, som lønarbejderne på det private arbejdsmarked har fået. Og for at "blinde" sig i overenskomstforhandlingerne for det private arbejdsmarked.

Men det er ikke underligt, at de offentligt ansatte har blandet sig. For foringelse på det private arbejdsmarked betyder en udmøntning af deres realitet. F.eks. at lønparagraffen bliver sat ud af funktion.

En af de vigtigste opgaver for de offentligt ansatte i den kommende tid bliver at få gjort op med deres stive lønssystem, så deres løn ikke skal afhænge af, hvad andre har tilkæmpet sig. Men det må være et resultat af deres egen mobilisering og kamp.

En ligeså vigtig opgave er det at sikre de tjenestemandsansatte strejkeret.

Storehælt

De forskellige ansættelsesformer indenfor det offentlige er med til at splitte de forskellige lønmodtagergrupper ud imod hinanden, og give det udseende af, at de har modsatrettede interesser.

Vi så f.eks. hvordan arbejderne under Storebæltskonflikten sættede på tjenestemand fremfor overenskomstansatte metoder. På den måde har de sikret

hed for at fagene ikke lammes af strejker. Og samtidig kan toerterne trækkes ud af en faglig aktiv arbejdsplads.

Og nedskæringerne må mødes med en hård samlet front fra hele den progressive venstrefløj.

Og det er af afgørende betydning for denne front, at samarbejdet mellem de private og de offentligt ansatte, udfyldes.

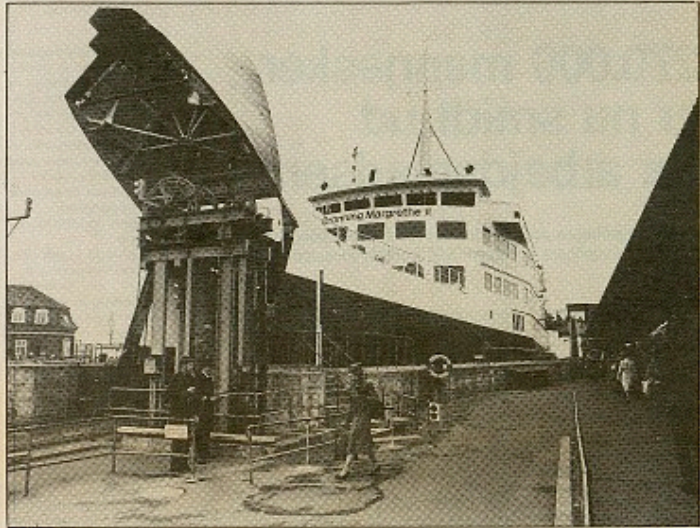
Ingen må være i tvivl om, at det kun er kapital- og statsmagten, som har interesse i at de to grupper står i hver sin lejr.

Asociale nedskæringer

Det er vigtigt, at offentligt og privat ansatte står sammen.

Socialdemokratiet har for alvor kastet sig over nedskæringer indenfor den offentlige sektor. Socialsektoren er ramt hårdt. Det samme er undervisningssektoren og hospitalssektoren. Vi har f.eks. set hvordan hele hospitalstrafik er blevet lukket.

Disse sociale nedskæringer rammer ikke kun de offentligt ansatte. Men hele lønarbejderklassen.

Storebæltskonflikten sidste sommer - blev udløst af statsmagtens iver for at udskifte ubesvarelige overenskomstansatte metoder med mere loyale tjenestemænd.

OVERENSKOMSTFORHANDLINGERNE:

Kampen blev til total underkastelse

Fagbevægelsen skulle finde et tåleligt resultat på socialdemokratiets og de borgerliges præmisser

De tre års overenskomstforhandlinger har kun givet magre resultater. En væsentlig grund til det, er den stærke binding, fagbevægelsen har til Socialdemokratiet og den socialdemokratiske mindretalsregering, - som igen har bundet sin eksistens til et politisk samarbejde med nogle borgerlige småpartier.

Politisk pres.

Det politiske pres, som regeringen lagde på LO forud for overenskomstforhandlingerne, har givet det maksimale resultat.

Anker Jørgensen ville ikke under nogen omstændighed

riskere at måtte stå i den situation, at han politisk skulle gribe ind i overenskomstsituationen. Derfor var kravet, at fagbevægelsen selv skulle finde et stållet overenskomsteresultat. Men ved at mærke på regeringens og dens støttepartiers betingelser.

Smart agitationskampagne.

Gennem en smart agitationskampagne i presse, radio og TV, lykkedes det fagforbunden ledelse at pacificere største delen af fagbevægelsens medlemmer, så man i stedet for at vælge kampens vej, valgte resignations.

Da man stod overfor truslen om mange ugers strejke og lock-out, med deraf følgende økonomiske ofre og afsavn, valgte man at apasie af arbejderne hårdt, og tage imod de forringede lønforhold - to år frem i tiden.

Trods ihærdige bestræbelser fra den bevidste del af fagbevægelsens side for at gøre overenskomstoppen til en kamp mellem arbejdere og kapital, blev det til en total underkastelse - Hvefor?

Er kampen opgivet?

Ja, det spørgsmål kan man jo nok stille sig. Er dansk fagbevægelse så gennemsnitligt af reformisme og klasse-

samarbejdsvillighed, at den aldrig mere vil gå i kamp for sin eksistens og for en anden fordeling af produktionsresultater?

Alle dage har arbejdslovsens jærnet over årlige tider, dårlig konkurrenceevne, dyre omkostninger og meget mere af samme skuffe. Kapitalistklassen kender kun en udvej af sine vanskeligheder, og det er: lønarbejderne skal betales. Lønsmæssighederne skal sikres ned, lønarbejderne skal skære deres løn ned, for de lever over øvne. Men det er jo længe tid i bund og grund.

Lønarbejderne har kun en ting at tilbyde, til det samfund der behøver af privatejede produktionsmidlerne, nemlig sin arbejdskraft.

Den vare er en vare som alle andre varer - og den har sin pris, og det er den pris, der købes om.

Arbejdskraften skal gøres købbar dag efter dag.

Lønarbejderne skal i otte timer være til rådighed for arbejdsgiveren, og skal præstere det som han efter over-

enskomsten har forpligtet sig til, og helst mere. For at kunne præstere dette, er han/hun nødt til at spise sig mest hver dag have tag på kroppen, og en bolig til at sove i og tilbringe sin fritid sammen med familie.

Lønarbejderne skal sørge for sine efterkommere, så de også til sin tid kan glide ind i produktionslivet, og betalt med en uddannelse, som er endnu bedre, fordi kravene til arbejdskraften uafsluttelig stiger.

Arbejdskraftens pris er altså bestemt af mange faktorer. Også af den faktor, der hedder, at der skal ydes til kapitalisternes familiesubstænding. Altså til skatter, afgifter og moms.

Det er herom kampen står - eller rettere sagt, burde stå.

Ved resignation når vi ingen resultater, tværtimod, vi bliver kun trykket yderligere ned i forarmelsen.

På historiens mødding

I dag har vi udover alle de øvrige problemer en har af arbejdsløse på 270.000. Det-

te problem indvirker også på arbejdskraftens pris - konkurrencen om arbejdet, det at få lov til at sælge sin arbejdskraft, bliver ubehagelig hård.

Alene det, at et samfund ikke kan klare sine problemer uden en så stor har af arbejdsløse må sige os, at det har overlevet sig selv for længe og burde snarvis på historiens mødding.

Derfor må den bevidste del af fagbevægelsen og de partier der ikke bare snakker om socialisme ved fastløjeligheder, forstå at de i stedet for at stå og tiltræde og hængende, må forvise sig i et målbevidst arbejde for at vække arbejderklassen til kamp for dens eksistens og et andet og retfærdigere samfund, nemlig et socialistisk. Hverken denne socialisme skal se ud, hvad indhold den skal have, ja det kan være særdeles interessante spørgsmål, men er ikke nogen lige nu - nu gælder det kampen for eksistensen og overgangen til noget nyt og bedre end fremtidstilbudet.

UDDANNELSE I ARBEJDSSTIDEN:

Kan skaffe arbejde til mindst 100.000

På tude at LO, Arbejdsgiverforeningen og regeringen gennemfører løftet fra 1974

Det bliver mere og mere nødvendigt, at alle arbejdere sikres mulighed for at uddanne sig i samfundsfølelse i arbejdstiden betalt af arbejdsgiveren.

Hvis ikke dette krav bliver gennemført vil den offentlige debat, det politiske liv, blive overladt til en lille gruppe af bedre uddannede folk; dem der har fået den lange uddannelse og som løbende bliver uddannede.

Den internationale arbejdsbevægelse under FN, ILO, vedtag en udtalelse i 1974, som krævede uddannelse i arbejdstiden betalt af arbejdsgiveren.

LO, Dansk Arbejdsgiverforening og regeringen stemte

for denne udtalelse. De har bare aldrig villet overføre den til danske forhold.

5 procent af arbejdsstyrken

LO har på baggrund af udtalelsen kommet med et udspil, der går ud på, at 5% af arbejdsstyrken på årsbasis skal have frihed til uddannelse i arbejdstiden, at der skal ydes godtgørelse der svarer til hvad man får på specialuddannelsen.

Svend Auken har mange gange sagt at nu ville det komme et kvartspil, men det er blevet ved de samme ord. Regeringen ser heller ikke handle på dette område.

De er stærkt af arbejdsgiverens modstand.

For SF er det et centralt krav, at der gennemføres en ordning, så arbejderne sikres retten til uddannelse i arbejdstiden, uddannelse i bl.a. samfundsfølelse, fagbevægelsens rolle i samfundet, røgskatteforhold, arbejderbevægelsens historie, kultur m.m.

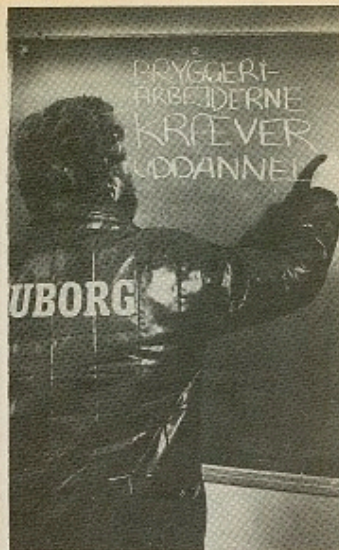
Det er rimeligt, at nogle af de væsentlige arbejderne skal blive brugt til at give dem en ordentlig uddannelse. De større og større problemer man stilles overfor på den enkelte arbejdsplads, den nye teknologi, EDB-systemer, røgskaber og

produktionsplaner m.m. nødvendiggør at alle får mulighed for at kunne tage stilling til dette.

Tvotredjedele af LO-medlemmerne har 7 års skolegang eller mindre, hvilket i sig selv skulle være argument for at gennemføre kravet.

Med den store arbejdsløshed vil en ordning med betalt uddannelse i arbejdstiden også være med til at skaffe beskæftigelse.

Selv med LO's forslag - 5% af arbejdsstyrken - ville 100.000 om året skulle have uddannelse.

Det er rimeligt, at nogle af de væsentlige arbejderne skaber, bliver brugt til at give dem uddannelse.

AKTUELT KRAV TIL NESAT ARBEJDSSTID:

Syv timer om dagen - seks for skifteholdsarbejde

- og arbejderne skal have vetoret i afgørende spørgsmål på deres arbejdsplads.

270.000 mennesker er arbejdsløse. Og den teknologiske udvikling truer med at gøre endnu flere - overflødige.

Hvis disse store problemer skal løses, er det ikke nok med de ekstraordinære beskæftigelsesarbejder. Så må

arbejdstiden sættes ned - til gavn for de arbejdende såvel som de arbejdsløse.

Hvis arbejdstiden sættes ned, vil det ikke kun betyde, at flere mennesker kommer i arbejde.

Det vil også betyde, at alle kan få mere fritid, og dermed

tid til at være sammen med familien og tid til at tage del i andre aktiviteter.

Derfor er det også nødvendigt, at det er den daglige arbejdstid, der skal sættes ned. Det er dagligtøgen, som skal gøres bedre for alle.

Vi har set før, at når arbejdstiden er sat ned, så er arbejdsprocent og tempo blot blevet sat tilvarende i vejret. Arbejdet er blevet mere specialiseret. Og det har ført til dårlige arbejdsforhold - og en hårdere uddannelse.

Nedent arbejdstid har derfor ikke været til udbytte for den enkelte arbejder.

Derfor er det nødvendigt, at sås for en nedsat arbejds-

stid uden tempoøkning.

Samtidig med den nedsatte arbejdstid, må der indføres ret til faglige møder i arbejdstiden, uddannelse i arbejdstiden.

Nedentale af arbejdstiden skal også lændes sammen med arbejderens indflydelse på organiseringen af arbejdet. Indflydelse når skal indføres ny teknologi, ved fyringer og ansættelser.

Arbejderne skal have vetoret i alle afgørende spørgsmål på deres arbejdsplads.

Aktuelle krav

De aktuelle krav, vi skal kæmpe for, er:

- 33 timers arbejdsuge - syv timers arbejdsdag.
- 30 timers arbejdsuge for skifteholdsarbejdere.

Og der skal stilles krav om fuld lønkomensation. Dette krav har EURO-LO også rejst. Uden at der dog er gjort noget videre for at få det gennemført, EURO-LO har røgnet ud, at det vil koste arbejdsgiverne 2,2% mere om året, hvis en 30 timers arbejdsuge bliver gennemført.

Det er nødvendigt at vi ved overenskomst for vi ved overenskomst i 1983 får indført en 30-timers arbejdsuge og en 7-timers arbejdsdag med fuld lønkomensation.

Gennem aktionen må vi vise, at vi vil have arbejdstiden sat ned.

ARBEJDSPLADSDEMOKRATI:

Vetoret til arbejderne

En central fond skal styres af arbejdspladserne

Det har altid været de sociale klasse kræfter vigtigste opgave, at sikre arbejderne den størst mulige andel af de værdier, de selv er med til at skabe.

I Danmark ejer 10% af befolkningen 90% af landets værdier. Sådan har det været de sidste 100 år.

Selv om vi har haft de gode trosser, er der ikke blevet rakt ud ved dette forhold.

Det er stadig nogle enkelte kapitalister der sidder og tilligner sig de væsentlige arbejderens skaber.

Det er arbejdsgiverne der

bestemmer lønnen og hvor meget arbejdskraft de vil have.

Det er arbejdsgiverne der leder og fordeler arbejdet. Den enkelte kapitalist er enerådende på den virksomhed han ejer.

Den enkelte arbejder er kun en brik i det spil, som skal skaffe arbejdsgiverne et meget profit som muligt.

Skal der ændres på disse forhold - hvad vi som socialister mener - må der opstilles krav, der giver arbejderne mere og mere indflydelse og som peger i retning af, at det

er arbejderne, der skal overtage og lede virksomhederne.

Vetoret i alle spørgsmål

Som et led i dette, skal arbejdsgiverne ret til at lede og fordelle arbejdet afskaffes. Arbejderne skal sikres vetoret i afgørende spørgsmål på deres arbejdsplads. Vetoretten udøves af et virksomhedsråd valgt af de ansatte. Arbejderne skal sikre vetoret ved:

- produktivens tilrettelæggelse.

- ved indførelse af ny teknologi.

- ved fyringer og ansættelser.

Arbejderne skal sikres indsigt i alle dele af virksomhedens forhold, røgskaber, aftaleforhold med andre virksomheder m.m.

For at få dette gennemført er det nødvendigt at der skal afgøres afgørende ændringer i styrkeforhold på arbejdsmarkedet til arbejderens fordel.

Det er klart at arbejdsgiverne ikke uden videre slipper deres ret til at lede og fordelle arbejdet. Det kan kun en styrket arbejderklasse kæmpe igennem. Det vil også være nødvendigt, at arbejderklassen har en anden politisk opfattelse end i dag.

Central fond - men....

Kampen for arbejdspladsde-

mokrati, skal selvfølgelig også føres sammen med kampen for økonomisk demokrati.

Vi har således ikke noget imod en central fond - vi vil meget gerne have en sådan. Men det skal være en fond der styres af de enkelte arbejderne, gennem et repræsentantskab som er valgt direkte fra arbejdspladserne.

Det skal være en fond der understøtter arbejderne i deres kamp for at sikre alle arbejde, og som understøtter dem konkret i deres kamp for at overtage de enkelte virksomheder.

Socialdemokratiets ØD-fond har ikke et sådant sigte. Den skal stables for at arbejderne fortsat skal vise løstfæghed og fremtæt bruges til at tilføre arbejdsløse risikofyldt kapital.

Den giver ikke arbejderne nogen indflydelse, den vil kun føre til eget klassearbejde.

Det kan SF ikke støtte.

Det afgørende for os, er at den fører til bedre forhold for arbejderne, at den ændrer på styrkeforholdet mellem arbejderne og kapital, så den arbejderne sikres større indflydelse på egen arbejdsituation.

Derfor er det vigtigste at føre kampen for at sikre arbejderne vetoret i afgørende spørgsmål, først i vetoretten vil give arbejderne bedre mulighed for at bekæmpe den udbytning de bliver udsat for, og derfor også vil føre til ændrede styrkeforhold. På den måde er arbejderne også sikret et bedre grundlag for at tage det nødvendige brud med det kapitalistiske samfund.

Mål: En samlet lønarbejderklasse

Gennem en usmagelig - men smart - kampagne er det lykkedes fagbevægelsens store forbund at skræmme medlemmerne til at sige «ja» til en overenskomst, hvis resultat betyder en realloftforringelse for næsten alle grupper af lønarbejdere.

Det usmagelige består ikke kun i realloftnedgangen. Men også i den kendsgerning, at forbundene ikke under forhandlingerne har taget udgangspunkt i deres medlemmers interesse og krav, men i langt højere grad i fagbevægelsens politiske binding til Socialdemokratiet.

Et af de største problemer er arbejdsløsheden, som nu har ramt 270.000 mennesker. Der er ingen udsigt til, at problemerne bliver mindre. Under overenskomstforhandlingerne blev der ikke gjort alvorlige forsøg på at nedbringe antallet af arbejdsløse. Kravet om 35 timers arbejdsuge, som blev rejst af fagbevægelsens medlemmer blev bortset fra enkelte forbund - lagt i mælposen under forhandlingerne.

35 TIMERS ARBEJDSUGE er i dag et realistisk krav for at forhindre en stadig stigende arbejdsløshed, og arbejdspladserne må forlange, at kravet gennemføres hurtigst muligt. Og de faglige ledere må gå i spidsen for denne kamp.

Også på teknologi-området burde fagbevægelsen være kommet meget længere end i dag. I den forbindelse kan man undre sig over, hvordan LO kan indgå en ny hovedaftale, uden at have sikret sig afgørende medbestemmelse ved indførelse af ny teknologi på vores arbejdspladser. Denne medbestemmelse skal ikke bruges til at hindre en teknologisk udvikling. Men den skal sikre, at udbygningen på arbejdspladserne sker på lønarbejdernes betingelser, og ikke kun på kapitalens.

Der er også stillet krav om bedre uddannelse, bedre pauser, bedre vilkår for lærlingene. Men ingen af disse krav har tilsvarende betydning så meget for fagbevægelsens ledende folk, at de ville rejse en kamp for at få dem gennemført.

DEN VIRKELIGHED, som lønarbejderne oplever i hverdagen på arbejdspladserne, har svært ved at trænge igennem fagbevægelsens mange organer. Derfor er afstanden mellem de faglige ledere og lønarbejderne i basis alt for stor. Dette problem skal løses, hvis fagbevægelsen skal blive en kamporganisation med en klassebevidst holdning overfor kapitalen - og ikke som i dag, hvor den virker som Socialdemokratiets forlængede arm, som med trusler om kaos og konflikter får sine medlemmer til at bøje sig for socialdemokraternes classesamarbejds-politik.

SF VIL DERFOR ARBEJDE for at bryde fagbevægelsens politiske binding og igennem en strukturrendring forandre fagbevægelsen sådan at beslutningerne træffes, der hvor de rammes: på arbejdspladserne.

SF vil også arbejde for at få indført virksomhedsdemokrati, der skal sikre lønarbejdernes veto over produktionen og planlægningen af denne.

Men vigtigst af alt er, at SF vil arbejde for en samling af lønarbejderne på deres egne betingelser. SF ønsker ikke dette ud fra en snæver partipolitisk interesse. Men ud fra, at en samlet lønarbejderklasse er det eneste værn mod de overgreb og umyndiggørelse, som arbejderne udsættes for i disse år. Kun en samlet solidarisk optræden overfor arbejdsgiverne kan skaffe de forbedringer igennem som er nødvendige, hvis lønarbejderne ikke skal presses mere i defensiven end de er i dag. Og kun en enig fagbevægelse, der arbejder på arbejdspladsernes grundlag kan skabe det fundament, der skal til for at skabe afgørende forandringer i samfundet til fordel for lønarbejderklassen.

Arbejdsgiverne må tvinges til at oprette de nødvendige praktikpladser

OVERENSKOMSTEN:

Ingen blev snydt så meget som lærlingene

De kan fortsætte som underbetalte og løntrykkere

Allt blev snydt ved overenskomstforhandlingen. Men ingen blev snydt så meget som lærlingene.

De mindre reguleringer lærlingene fik ændrer intet ved dette billede. Lærlingens er stadig den gruppe, hvis realloft er blevet udhulet mest gennem de sidste år.

Litograf-lærlingene havde regnet ud, at de skulle have 500 kroner mere om ugen - for bare at holde trit med svendens lønudvikling i den forgangne overenskomstperiode.

Det fik de ikke. De fik kun op til 100 kroner på visse løntræk. Alle andre lærlinge fik mindre. Og med det kan lærlingene fortsætte som underbetalte og løntrykkere.

Foragten for de unge

Indender Hotel & Restauration blev «ungarbejderarbejdet» udvidet til også at omfatte de 19-20 årg. Også denne gruppe skal nu lønnes særligt lavt.

HK lukkede op for en særlig lav begyndelsesløn som typisk vil ramme de unge.

Nogle af fagbevægelsens ledere skal åbenbart demonstrere deres foragt for de unge.

Og med det ligger disse folk helt på linie med arbejdsminister Svend Auken.

Føringelserne

Han fortæller ved enhver lejlighed alle, der gider høre på det, at han mener, ungdomsarbejdsløsheden er vor tids største problem.

Han har endnu ikke fulgt udens op med handling. Tværtimod.

Han har i flere omgange bekræftet de unges arbejdsloshedsproblemer og forberedt en stærkt statlig underbetaling af de unges arbejdsløse på de forskellige beskæftigelsesprojekter.

Han har allerede forringet dagpengereguleringen sådan, at mange hjemmende adfærd ikke kan få understøttelse.

at de studier som hvert år gennemfører kommunernes halvårige beskæftigelsesprojekter heller ikke kan få understøttelse.

at de nyudkåede skal vente en måned på deres understøttelse.

Hvis ændre det, den so-

cialdemokratiske arbejdsmarkedsrådgiver?

Hvorfor laver han den slags politik i stedet for at lytte til arbejderungdommens forslag og krav, som de er formuleret i kundrebvis af lærlingeforeninger og ungdomsklubber. Faglig Ungdomsafdelinger og af LLO?

De nødvendige krav

Hvis arbejderbevægelsen ikke vil jage en hel generation af unge langtidsarbejdsløse og ikke-uddannede unge lærnere på reaktionære demagoger, hvalpede garver og lysøky bagmand, så er det nødvendigt at kræve, at basisårslønnen genindføres på EFG og at den gammeldags mesterlære dermed

afskaffes,

at arbejdsgiverne får pligt til at tage et bestemt antal lærlinge - fastsat i forhold til antallet af udlærte på virksomheden og i forhold til produktionens alsidighed,

at søge for et best muligt og berettiget til understøttelse, så de på den måde bliver knyttet til fagbevægelsen med det samme,

at unge ikke skal arbejde til underbetaling uden faglige rettigheder og under fagpædagogisk på de forskellige beskæftigelsesprojekter.

at lærlingenes lønkrav legitimeres og forhandles reel, og

at det diskriminerende ungarbejderbegreb afskaffes.

Jeg ønsker:

- nærmere oplysninger om Socialistisk Folkeparti
- nærmere oplysninger om Socialistisk Folkepartis Ungdom (SFU)
- medlemskab af Socialistisk Folkeparti
- medlemskab af SFU

Navn:

Billing:

Adresse:

Postnr./By:

386

Socialistisk Folkeparti

Partisekretariatet
Christiansborg
1045 København K.

RESERVERET POSTVÆSENET

Dokumentation af SF-beskrivelse

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk